

Бурхливий початок

Вночі з узбережжя подув сильний вітер. Темні силуети кущів і дерев зловісно колихалися на тлі похмурого неба. Торохкотіла черепиця на даху, сухі гілки билися об шибки.

Тільда Яблучне Зернятко ніяк не могла заснути. Вона вкотре вслухалася в нічний гуркіт і хвилювалася, чи не завдасть непогода шкоди її друзям. Кілька разів навіть збиралася прошмигнути до старого дуба — там, під ко-струбатим корінням, жив їжачок Руперт, а в гілках мешкала сім'я білок. Проте вона швидко збагнула, що це була не надто вдала ідея. Тільда добре знала господарів: напевно, вони загорнулися ковдрами та подушками аж до самісіньких вух і зовсім не зважали на те, що відбувалося зовні. Тож бідолашній Тільді не залишалося нічого, окрім як терпляче чекати ранку.

* * *

О, перепрошую, любі читачі! Розповідаючи це, я й не подумав, що ви зовсім не знайомі з Тільдою Яблучне Зернятко! Та це ж нікуди не годиться! Тому хочу негай-

но відрекомендувати її вам, перш ніж з головою поринути в нашу історію.

Тільда Яблучне Зернятко — білесенька, немов цвіт бузини, мишка. І не проста, а церковна. Живе у крихітному будиночку біля підніжжя церковної стіни. Якщо ви коли-небудь потрапите в маленьке село десь між пагорбами, шукайте велетенську дзвіницю. Її видно звідусіль.

Усі в селі знають Тільду і дуже її люблять. Як же ж її не любити? Годі й уявити собі, як може бути інакше. Чому ж так? Читайте — дізнаєтесь.

Коли вранці після грози защебетали пташечки, а сонечко визирнуло крізь густі хмари, Тільда з полегшенням піднялася з ліжка.

— Як це жахливо — за цілісіньку ніч не стулити повік, — поскаржилася вона сама собі. — Тільки гарний сніданок може тут зарадити. Ні-ні, це має бути просто відмінний сніданок!

Звісно ж, такий сніданок складається зі свіжих тостів з апельсиновим варенням. Найкраще — власного приготування.

Радіючи, що ніч нарешті скінчилася, Тільда поставила чайничок на плиту, проте виявила, що в неї не залишилося ані крихти хліба для тостів. На додачу до всього закінчилося її чудове апельсинове варення, яке вона приготувала власноруч. Лише крихітна краплинка залишилася на дні баночки. Та це ж дрібниця! Адже Тільді потрібно лише принести нову порцію з комори, яка прилягала до її затишної кухні. Принаймні вона гадала, що знайде його там.

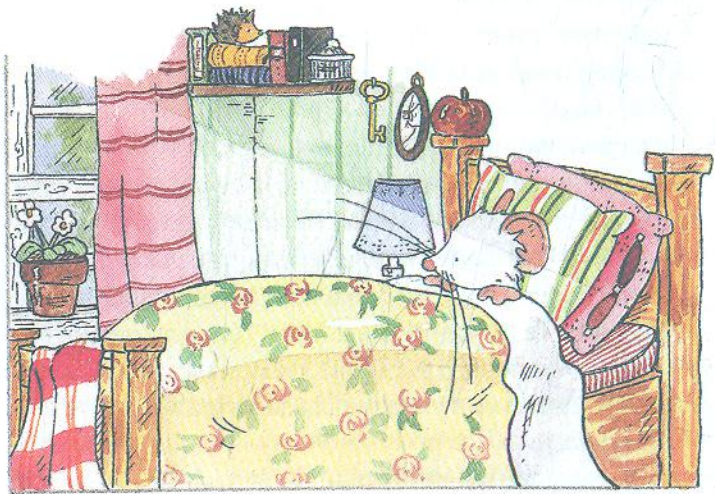
Протягом усього року мишка разом з друзями збирала дари матінки-природи. З фруктів та ягід вона

приготувала джеми й компоти, законсервувала овочі, запаслася картоплею тощо. Тепер полиці просто-таки прогиналися під вагою усіх цих смаколиків. Там можна було знайти найрізноманітніші джеми: суничний або з полуниці та ревеню, а також малиновий, ожиновий, з вишні та черешні, абрикосовий, сливовий і навіть інжирний. Ось тільки жодної баночки її улюбленого апельсинового варення не залишилося. Вона просто забула вчасно наварити його про запас.

— Як недбало, Тільдо Яблучне Зернятко, — сердито дорікала собі маленька мишка. — Справді, дуже недбало!

Але докори не допомагали, тож їй довелося зняти чайничок із плити, обмотатися шарфом і піти до села — на закупа.

Хоча нічний поривчастий буревій і перетворився на легенький вітерець, однак Тільда все одно мусила міцно тримати шарф, щоб його не здуло.

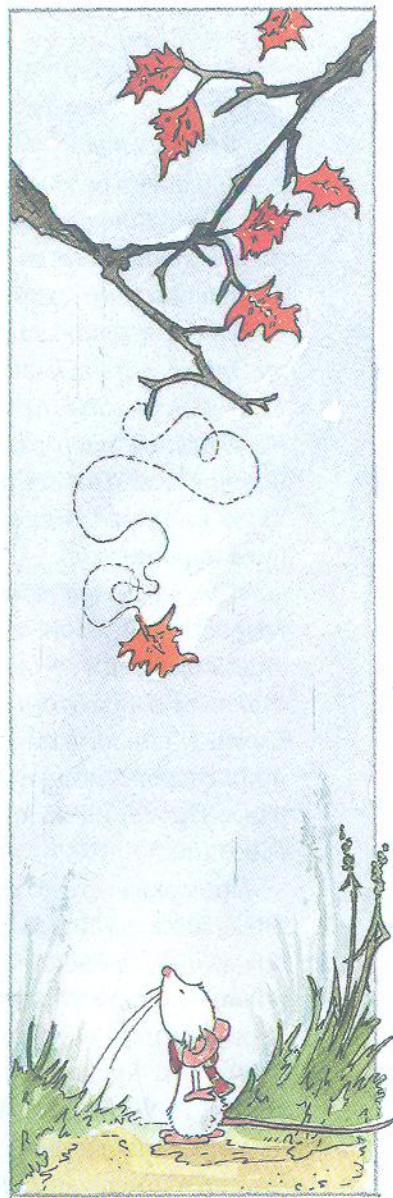

Руперт, мабуть, ще спить, подумала мишка. Принаймні його фіранки були щільно запнуті. Так-так, це вона вже знала напевне. Щоразу, коли рік добігав кінця, їжачок ставав таким соньком!

Тільда з усмішкою згадувала, як одного разу він навіть заснув за чаєм. Отак просто! З чашечкою в лапці!

Мишка прошмигнула під ворітьми й потрапила до Шипшинового провулка. Враз її очі розширилися від здивування: тут відкривався неймовірний краєвид — можна було побачити навіть поля ген за селом. Сонячні промінчики неначе гралися у квача — мчалися невпинно між пригірками. На золотих полях селяни збирали врожай, а густе гілля кущів мало не ламалося під вагою стиглих горіхів та ягід. З високого-превисокого дерева на Тільду впали перші різнобарвні листочки. Вони були схожі на прекрасні зірочки — яскраво-червоні та жовтогарячі.

І раптом Тільда Яблучне Зернятко зрозуміла, що означала ця нічна буря: настала осінь!

Злива

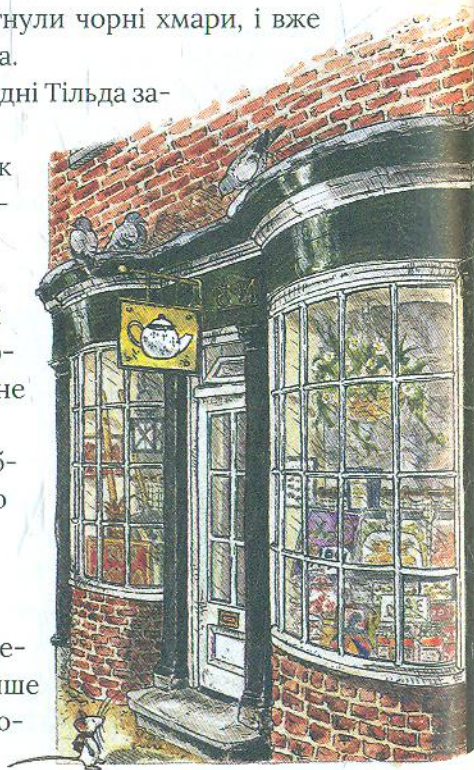
Від церкви до села, через ринкову площу, рукою сягнути. Оком не змигнеш, як навколо з'являться чепурні будиночки з барвистими фасадами, що, як грибочки, тиснуться одне до одного.

Та все ж декілька краплинок дощу наздогнало Тільду. Злива застала мишку зненацька. По той бік церковної вежі, звідки вона прийшла, все ще сяяло сонечко. Але несподівано небо затягнули чорні хмари, і вже невдовзі лило як із відра.

Як на зло, саме сьогодні Тільда забула парасольку!

«Сумочка, капелюшок і парасолька — вірні друзі кожної леді», — наставляла її пратітонька Емілі. І Тільда завжди прислухалася до цієї поради. Проте, на жаль, не сьогодні!

Промокла геть до рубчика, вона підійшла до крамниці з красивою вітриною, що складалася з безлічі скелець. Заирнула крізь неї середину — не людно. Лише дві пані стояли поруч і гомоніли з продавцем.

Тільда увійшла до крамнички й чемно привіталася, проте не отримала відповіді. Імовірно, її просто не почули. Високі на зріст часто не помічають маленьких. Біленька мишка вже давно пересвідчилася у цьому.

Апельсини нікуди не втечуть, вирішила Тільда Яблучне Зернятко і подалася до виходу, залишаючи маленькі неохайні калюжки з дощової води на підлозі. Як і зазвичай, вона спочатку хотіла навідатись до своєї любої подружки Моллі.

Хатинка сірої мишки розташовувалась саме під вікном пошти. Що надзвичайно зручно, адже вона мала змогу допомагати поштарю, коли в того було дуже багато роботи. А також вона найпершою дізнавалася найсвіжіші новини села.

Тільда постукала у двері. Три рази коротко й один — довго. Саме так домовилися подружки. З того, як Моллі задріботіла коридором і як ключ повернувся в замку, Тільда зрозуміла, що товаришка чимось схвильована.

— Тільдо, яка я щаслива, що з тобою все гаразд! — полегшено вигукнула сіра мишка й обійняла подругу.

Вона завжди непокоїлася, навіть через дрібниці. Тільда іноді замислювалася: а чи не від постійних клопотів посіріла її приятелька?

— Ой леле, та ти ж промокла наскрізь! — стривожилася мишка-поштарка. Вона взяла сумочку Тільди й повісила її шарф біля печі. — Така страшна буря була вночі, чи не так?

— І не кажи! — погодилася Тільда. — Мені не спалося аж до ранку. Думала навіть провідати Руперта й білченят, аби переконатися, що з ними все гаразд.

Моллі аж зблідла від переляку:

— Тільдо, невже ти вийшла надвір у таку пізню годину?
 — Не турбуйся, дорогенька. Звісно ж, я залишилася в ліжку. До речі, інші, здається, теж пережили непогоду спокійно. Принаймні, коли я проходила повз старий дуб, усі ще спали.

— От і чудово, — кивнула Моллі.

Мишка принесла Тільді теплу ковдру, яка чудесно пахла лавандою, і подала чашечку гарячого какао, від якого здіймалася пара.

Тільда добре знала свою приятельку. Жодних сумнівів: Моллі дізналась якісь новини, і їй нестерпно кортить ними поділитися. Тож Тільда першою, як і завжди, завела розмову:

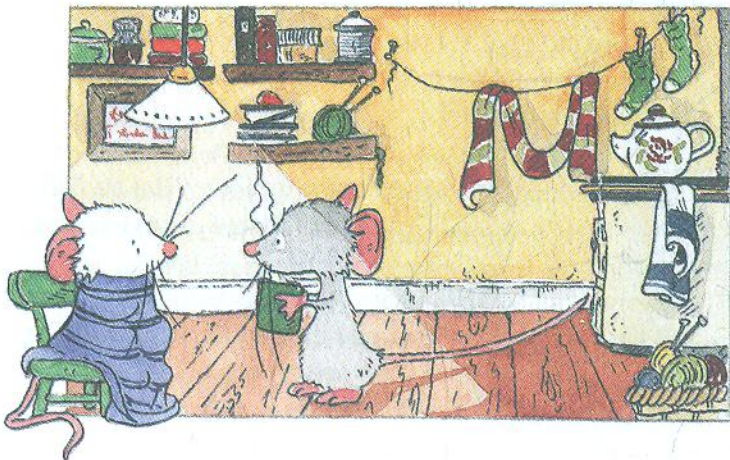
— Чи не трапилося, бува, чогось новенького?

А Моллі, як зазвичай, відказала:

— Аякже! Послухай-но.

І мишка розповіла, про що дізналася в крамничці.

— Лишень уяви, — мовила вона, — сьогодні вночі злива ледь не змила з гір усіх овечок. І ми могли залишитися без дрібки овечого сиру!

— Любонько, яке жахіття, — зойкнула Тільда.

Моллі поважно відсьорбнула чаю, задоволена справленим враженням. Обидві мишки ще не знали, що найбільшою бідою цієї осені стане зовсім не відсутність сиру.

Справжня пригода була ще попереду...

Тільда трохи посиділа в подруги, потім купила апельсини й цукор і хотіла вже йти додому. Однак нестерпний дощ не вщухав ні на мить! Довелося повернутися до Моллі.

Певна річ, товарка запропонувала їй свою парасольку. Але пакетів із продуктами було так багато, що Тільда просто не змогла б її утримати. Тому Моллі вмить склала капелюх зі свіжої газети й натягла його на великі вуха Тільди. Домівка біленької мишки зовсім поруч, отож цього прикриття мало цілком вистачити.

Переходячи через старий кам'яний міст, Тільда помітила на березі річки зграю качок. Здавалося, дощова погода зовсім їх не турбувала.

Навпаки: вони хлопотіли в калюжах, кричали гучно від задоволення, а дощові краплі котилися з їх розправлених крил, ніби перлинки.

— Доброго ранку! — гучно привіталася Тільда.

Одна із цих качечок вилупилася в неї вдома, й мишка турботливо про неї піклувалася. Звісно, жовте пухнасте пташеня давно перетворилося на дорослу поважну качку (до речі, майже таку ж білу, як і Тільда). Однак кожного разу птаха раділа зустрічі й стрімко підпливала ближче.

